

Hồi 3

Tà Tâm Hắc Đạo

Thiên Hiệp kinh hãi cúi xuống nắm vai lão đầu đà lay qua lắc lại và gọi lớn:
- Lão tiền bối ! Lão tiền bối !

Toàn thân lão mồ hôi toát ra ướt như tắm, mặt mày tái ngắt, hai tay chới với như nín thở không khí, lão há hốc mồm thở hổn hển, đôi môi cong của lão mấp máy như muốn nói gì nhưng không nói được nữa.

Qua một lúc lâu, cố gắng hết sức mới thốt ra được mấy tiếng:

- Chận.. lên.. mạng.. môn.

Đứng trước thân hình oằn oại của đầu đà Thiên Hiệp quá thương tâm, chàng cảm thấy lão là ân nhân và cũng là sư phụ mình không hơn không kém vì trong lúc lão bị thương đến nỗi tàn phế mà còn có thể phí sức để trị thương cho chàng và lại còn truyền công lực nữa. Chỉ có thể lão chưa vừa lòng, lão còn đem hết tàn lực vận vào thiết thư để cho chàng học hỏi võ công. Thật là một cử chỉ cao quý từ thuở bé đến giờ chàng chưa từng thấy.

Thiên Hiệp nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của đầu đà nói:

- Thưa sư phụ ! Để đệ tử giúp sức cho !

Vừa dứt lời, Thiên Hiệp vận khí ở đan điền tập trung lên cánh tay mặt rồi chận lên huyết mạch của đầu đà. Nhiệt lực từ trong người chàng tuôn lên cánh tay nóng như lửa đốt. Chàng thấy rõ công lực của chàng bây giờ quá dồi dào, so sánh với công lực trước kia của chàng chẳng khác giọt nước sánh với đại dương.

Thiên Hiệp cắn răng vận chân khí, nhiệt lực truyền sang đầu đà một lúc thì thấy sắc mặt lão trở nên hồng hào, đôi mắt lão từ từ mở ra, tay chân không còn run rẩy nữa. Bây giờ toàn thân lão ấm áp như cũ. Đầu đà ngồi phất dậy nhìn chàng nở một nụ cười sung sướng.

Lão gạt đầu mấy cái rồi nói:

- Tiểu tử ! Thế là được rồi ! ...

Đây là lần thứ nhất mà Thiên Hiệp có thể tiếp khí dẫn lực cho một người khác, mà người này lại là ân nhân của chàng nên lòng chàng rất sung sướng.

Tuy đầu đà bảo chàng thôi, nhưng chàng vẫn ấn tay lên mạng môn tiếp tục truyền nhiệt lực mà nói:

- Xin sư phụ hãy điều dưỡng một lúc nữa đã !

Đầu đà hất cánh tay chàng ra như không cần thiết nữa.

Keng ! keng ! keng !

Lão phát cánh tay đeo vòng của lão một cái rồi đưa mấy ngón tay ngoắc ngoắc nói:

- Tiểu tử ! Hãy xích lại trước mặt ta đây !

Dứt lời, lão mở cuốn thiết thư ra để lên đôi bàn tay, hai luồng nhãn quang sáng lóe chiếu lên thiết thư, lão cắn chặt hai hàm răng.

Thiên Hiệp lạnh mình bước lùi một bước, vì chàng biết lão định vận công lực nung đốt thiết thư như lúc nãy. Công lực ấy sẽ làm cho thiết thư hiện lên võ công tuyệt học, chàng có thể nhìn vào mà học hỏi. Nhưng chàng không thể tiếp nhận sự hy sinh cao cả ấy, vì chàng không muốn lão vì mình mà phải chịu kiệt sức và có thể chết đi được !

Thiên Hiệp nói:

- Sư phụ ! Công lực của người mới hồi phục kia mà !

Lão trợn tròn đôi mắt gườm chàng một cái:

- Tiểu tử ! Chớ nên chậm trễ một giây phút nào nữa cả. Mi không muốn học nữa hay sao ?

Thiên Hiệp quá cảm động chàng ngập ngừng nói:

- Đệ tử chỉ sợ.. sư phụ bị trọng thương !

Quái đầu đà cau đôi mày ra vẻ tức giận. Lão quay mặt nhìn ra ngoài, trông thấy bình minh sắp ló dạng, lão càng bức tức hơn nữa, "hừ" một tiếng và hét:

- Trời đã gần sáng rồi, mi còn chờ gì nữa ?

Thiên Hiệp cũng nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên trời đã gần sáng tiếng gà trong xóm thôn dưới chân núi đã gáy lên bất giác chàng vỗ tay cười ha hả nói:

- Sư phụ ôi ! Phải lắm, phải lắm ! Hiện giờ trong Phi Lai sơn trang này ngoài chúng mình ra thì không còn ai nữa cả. Chúng ta hãy nghỉ ngơi một lát rồi hãy học hỏi cũng chẳng muộn.

Đầu đà tròn xoe đôi mắt quét lên mặt chàng nghiêng răng hét lớn:

- Tiểu tử ! Mi điên rồi sao ?

Tiếng hét như sấm của quái đầu đà khiến cho Thiên Hiệp giật mình. Chàng ngạc nhiên nhìn lão sửng sốt, qua một lúc lâu chàng cũng không dám nói gì cả.

Đầu đà nghiêm giọng nói:

- Mi có biết tại sao trên mình ta có cả mấy mươi chỗ thương tích không ?

Thiên Hiệp cung kính đáp:

- Thừa sư phụ đệ tử không biết !

Lão ôn tồn nói:

- Ta nói cho mi biết, vừa rồi trên đường Đồng quan ta đã đánh nhau với mấy chục tay cao thủ trong hắc đạo. Cuộc chiến đấu này đã hai ngày nay, tuy ta đã diệt chúng nó hơn hai mươi mấy người song ta cũng phải thọ thương bỏ chạy qua Phi Lai sơn này ...

-Ồ ! Mấy mươi cao thủ của hắc đạo ?

Đầu đà nói tiếp:

- Phải đấy, chúng nó thừa hiểu trong mình ta bị thương quá nhiều nên không thể bỏ ta qua được. Chắc chúng sẽ đuổi đến ngay.

Thiên Hiệp suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhưng đã lâu rồi mà chúng chưa đến thì có thể chúng đã lạc đường rồi !

Đầu đà lắc đầu đáp:

- Không thể lạc đâu ! Vì trên đường ta có để lại vết tích mà đối với bọn giang hồ khét tiếng này lại khờ khạo lắm sao ? Sở dĩ chúng không đuổi đến ngay là vì hàng ngũ chúng còn phân tán, chỉ một đôi người nên chưa dám đuổi đến. Chúng phải chờ tập trung số đông, hơn nữa thuật khinh công của chúng không đồng nhau nên vị chậm chạp. Ta tin chắc trời sáng lên chúng sẽ đến ngay đấy !

Thiên Hiệp nghe nói hai hàm răng cắn chặt vận công lực lên hai cánh tay múa qua múa lại, đôi mắt sáng quắc chăm chăm nhìn ra cửa như sẵn sàng chờ đợi để đối phó.

Chàng đồng dục nói:

- Sư phụ hãy yên tâm ! Đệ tử bình sanh rất ghét bọn tà đạo hạ lưu, nếu chúng đến đây đệ tử sẽ ra tay cự địch cho !

Đầu đà đang tức giận nghe Thiên Hiệp nói bỗng cười xòa và nói:

- Ta cũng khá khen cho lòng can đảm của mi đấy ! Nhưng rõ thật mi còn khờ khạo quá. Mi nói như thế càng khác nào ếch nằm dưới giếng xem trời bằng cái vung.

Câu nói của đầu đà hình như chạm lòng tự ái của Thiên Hiệp. Chàng nghiêng răng vồ ngực ra vẻ nghĩa hiệp nói:

- Công lực của đệ tử tuy không đủ sức, nhưng lòng này đã bất bình thì dù chết có sá chi ?

Đầu đà nghe nói lão gạt đầu mấy cái "hừ" lên một tiếng rồi ôn tồn nói:

- Tiểu tử mi chớ tự cao và cũng không nên tự ti. Công lực của mi được ta truyền thụ thì khá dĩ lắm đấy chứ. Nhưng phải ngồi xuống đây học cho được vài chiêu tuyệt học trong thiết thư này rồi hãy nói đến việc đánh đấu !

Ôi ! Một lời nói quá dịu ngọt mà từ bé đến giờ chàng chưa từng nghe. Chàng chỉ được nghe những lời dạy nghiêm cấm đoán của phụ thân chàng. Hôm nay lần đầu tiên chàng tiếp nhận lời lẽ thân mật bảo sao chàng không cảm động ?

Thiên Hiệp toan nói, nhưng mới vừa mở miệng thì đầu đà bỗng nghiêm sắc mặt gần giọng:

- Tuyệt đối không được phân trần gì nữa cả ! Phải ngồi xuống, xem thiết thư trong tay ta đây !

Giọng nói quá nghiêm khắc khiến Thiên Hiệp cảm thấy sợ hãi liền cúi đầu chịu phục tùng ngay.

Cuốn thiết thư bỗng từ từ biến thành màu vàng rồi đỏ rực. Sắc mặt đầu đà bắt đầu bầm tím lên, hai cánh tay lão nổi lên những thớ thịt những lần gân trông rất dễ sợ.

Đầu đà trợn tròn đôi mắt, môi hét lớn:

- Hãy nhìn kỹ ! Đây là "Thắng thường kiếm".

Đôi mắt của Thiên Hiệp cũng nhìn sững thiết thư. Quả nhiên hiện lên bốn chữ "Thắng thường bát kiếm" và phía dưới có một người cầm kiếm múa chậm chậm. Người trong thiết thư đánh từng động tác một và cứ mỗi chiêu thức lại ngừng tay để cho người xem đủ thời giờ chiêm ngẫm.

Thiên Hiệp vốn vẫn có trí thông minh và còn lại ưa thích võ công nên thấy thế chàng chăm chú nhìn không sao lảng một động tác nào.

Khi chàng đọc được bốn thức, tức thì màu trong thiết thư bỗng lợt dần và trắng hẳn không còn thấy gì nữa.

Keng !

Thiết thư đã rời khỏi tay đầu đà rơi xuống đất. Chàng quay lại nhìn đầu đà thì lúc ấy mồ hôi từ trên trán lão đã tuôn xuống như mưa, mặt của lão vàng khè rồi tái nhợt. Ánh sáng trong phòng lúc bấy giờ không còn sáng sủa như lúc nãy nữa, vì thiết thư đã nguội hẳn.

Thiên Hiệp chỉ học được bốn thức mà thôi nếu đem kết hợp lại cũng chưa đủ một chiêu.

Lão quái đầu đà lúc lắc đôi vai vài cái rồi không rục rịch nữa, thân hình to lớn mập mạp của lão bỗng co rúm vô, khô đét như con nhái, đôi mắt bỗng sâu hóm vào

hình như đôi tròng mắt biết đâu mắt chỉ còn hai cái lỗ hổng như hai cái hang, hai má lõm vào, hàm răng nhô ra chẳng khác một chiếc đầu lâu gớm ghiếc.

Thiên Hiệp thất kinh lay động đôi vai lão và khẽ gọi lớn:

- Sư phụ ! Người sao rồi ?

Đầu đà cố gắng uốn éo đôi vành môi và lúc lắc hai vai.

Thiên Hiệp phải để tai vào miệng lão mới nghe lão thì thào:

- Phải ... đi.. gấp.. và.. giữ kỹ ... thiết.. thư

Lão sợ trời sáng hẳn thì bọn cao thủ hắc đạo sẽ đuổi đến nguy hiểm đến tánh mạng chàng nên muốn cho chàng rời khỏi nơi đây và lão cũng sợ bọn hắc đạo đoạt mất thiết thư một báu vật của võ lâm.

Nhưng Thiên Hiệp một kẻ giàu tình cảm lại có một chí khí anh hùng, chàng không thể nào bỏ ân nhân của mình ra đi như thế được !

Thiên Hiệp nói lớn:

- Để đệ tử cống sư phụ đi !

Quái đầu đà nghe chàng nói, lão quá cảm động uốn vành môi một lúc mới có thể điểm một nụ cười khô héo, rồi thì thào:

- Không được.. đâu !.. phải.. nghe.. lời..ta !

Lão còn nói gì nhiều nữa nhưng chàng không còn nghe được nữa. Thiên Hiệp quá lo lắng, chàng vận khí đơn điền lên đôi tay toan trị thương cho lão.

Bỗng nghe đằng xa có tiếng la ó vang trời, tiếng la ó này không phải năm ba người mà chắc chắn có cả hai ba mươi người chứ không ít.

Tiếng la ó này còn xa lắm, nếu âm thanh nghe vào ngày hôm qua thì Thiên Hiệp không thể nào nghe được, nhưng sau khi được quái đầu đà trị thương và truyền cho ba mươi năm tu luyện nên tai chàng mới thính như vậy.

Thiên Hiệp giật mình nảy người nói lớn:

- Quả thật chúng nó đến rồi !

Lúc bấy giờ công lực của đầu đà đã tiêu tan, thân xác của lão như ngọn đèn sắp tắt thì làm thế nào lão có thể nghe được tiếng la ó đằng xa ấy.

Lão nghe tiếng của Thiên Hiệp liền giật mình vận hết tàn lực nhặt lấy thiết thư nhét vào trong lòng Thiên Hiệp và xô chàng một cái rồi nói ra tiếng:

- Hãy đi gấp ! Thiết thư là võ lâm kỳ bảo, người mới học được một điểm nhỏ trong ấy mà thôi. Hãy giữ kỹ và ráng khổ luyện lúc thành công chớ nặng sát kiếp !

Thiên Hiệp bước tới nắm lấy tay áo của đầu đà khẩn thiết nói:

- Đại sư phụ ! Xin hãy vui lòng để đệ tử cống đi !

Chàng vừa nói vừa kê vai vào, quái đầu đà liền nổi giận xô chàng ra vừa thở vừa hét:

- Tiểu tử ! Mi không nghe lời ta sao ?

Lúc ấy tiếng la ó của người đuổi theo nghe đã tiến gần. Thiên Hiệp nóng lòng kéo áo đầu đà, lão liền ghì lại nên rách mất một miếng áo. Chàng thấy sắc mặt của lão đầu đà bây giờ đã mệt mỏi và hơi thở hỗn hển, chàng quá động lòng thầm nghĩ:

- Mình đã từng sống với Nhiệm Tử Huệ đã mười mấy năm mà chỉ học sơ đôi chút pháp kiếm hộ thân mà thôi còn công phu thì chưa biết gì cả. Giờ đây mình lại luyện được "Lôi hành cửu chuyển" và "thường thắng bát kiếm". Tuy võ công thế này đã ghi sẵn trên thiết thư, nhưng nếu không có đầu đà này thì làm sao mình hiểu được cái bí ẩn ấy ?

Nghĩ như thế, chàng cúi xuống gọi lớn:

- Ân sư !

Chưa dứt lời, trong đôi lỗ mắt của đầu đà bỗng loáng ra tinh quang, sắc mặt trắng nhợt, đôi môi run run, lão lắc lư chiếc đầu không nói được gì nữa cả.

Thiên Hiệp thấy thế quá lo lắng cho tính mạng của lão nên hỏi vội:

- Xin ân sư cho lão đệ biết pháp danh ?

Tuy quái đầu đà không nói được nhưng lão cũng cố gắng lấy ngón tay vẽ xuống đất.

Thiên Hiệp thấy thế chàng đoán chắc lão dùng ngón tay làm bút để viết tên ra, nhưng chàng dòm xuống chỉ thấy lão viết ba con số "1, 2, 3" rồi dừng tay lại. Thiên Hiệp không thể đoán được lão muốn nói gì.

Bỗng vang lên tiếng la ó từ phía "Phi Lai sơn trang" tiếp theo là tiếng chân "bộp bộp" tiếng gió "ào ào" hòa lẫn với tiếng trống ngực của chàng đánh "thình thịch"

Quái đầu đà cố gắng nhấc cánh tay ra hiệu, ý lão muốn báo Thiên Hiệp phải đi gấp ra ngoài. Thiên Hiệp bỗng nhớ lại việc gì quan trọng bèn hỏi:

- Ân sư là bậc tiền bối trên giang hồ, vậy người có biết rõ Nhiệm Tử Huệ có phải thật là phụ thân của tôi không ?

Lão lắc đầu.

Thiên Hiệp lại hỏi:

- Vậy thì phụ thân của tôi là ai ?

Quái đầu đà lúc bấy giờ đã kiệt sức rồi, lão há hốc mồm ráng hết sức mới bật ra được một tiếng:

- Cừu !..

Bỗng ngoài cửa có mấy tiếng hét lớn như sấm nổ hòa lẫn với tiếng cười khanh khách, tiếng vũ khí khua động reng reng.

Vút ! Vút !

Ba hán tử mặc áo vằn vện như cạp từ ngoài bay vào như tên bắn, họ đáp xuống giữa nhà ngược mặt nhìn lão quái đầu đà cười như nắc nẻ.

Người đứng trước đôi mắt xếch ngược hình tam giác, đôi lông mày thưa thớt chỉ có vài cái lông dài thườn thượt phất phơ theo chiều gió. Chiếc mũi như con cóc ngồi dòm xuống cái miệng rộng như hỏa lò.

Lão vươn đôi mày thưa lên rồi lắc lư chiếc đầu trọc lóc mấy cái, đưa tay chỉ vào mặt quái đầu đà hét lớn:

- Thái Linh Quan ! Ta không ngờ mi mà cũng phải bước vào con đường mạt lộ !
Ha.. ha.. ha..

Bộp bộp !

Tiếng cười chưa dứt, hai chân hán tử đã nện mạnh dưới đất, đôi mắt phóng ra hai luồng nhõn quang. Hán tử vươn tay lên toan đánh xuống lão đầu đà một chưởng.

Thiên Hiệp thấy sự xuất hiện đột ngột của ba ca thủ hắc đạo, chàng lưỡng lự muốn ra tay nhưng vì từ bé đến giờ chàng chưa hề đánh đấu với ai, hơn nữa chàng vừa nghe đầu đà ca tụng võ công của bọn hắc đạo này nên chàng đành bước trái sang một bên đứng nhìn sững.

Chàng vừa trông thấy lão chân mày thưa vươn tay lên, chàng định nhảy ra cản trở thì bỗng ngoài cửa có người hét lớn:

- Hầy khoan !

Dứt lời, có hai hán tử lùn tịt như hai thằng tí hon lướt vào lẹ như bay.

Hai hán tử lùn này chỉ bằng đứa trẻ năm sáu tuổi, nhưng da mặt nhăn nheo, râu dài đến bụng, hai chân bé tí nhưng cái đầu to tướng, đôi mắt ốc bươu hai hàm răng chỉ vồn vện có năm sáu cái răng xĩa ra ngoài môi như những ống điều trông rất quái dị.

Gã hán tử có đôi mắt tam giác nghe tiếng hét giật mình hạ tay xuống, sa sầm nét mặt hỏi:

- Sao ? Nhị lão Hàn Sơn Yến có ý kiến gì chẳng ? Hay là có lòng thương xót hán ?

Lão lùn đứng trước cười gằn một tiếng đáp:

- Ô ! Chúng ta không đội trời chung với hắc sao người dám bảo là ta thương xót ?
Họa may khi nào mặt trời mọc về hướng tây thì mới có thể như thế được !

Lão hán tử đôi mắt xéch ngược chu miệng lại ra vẻ không vui vì bị cản trở chưởng lực. Lão lạnh lùng nói:

- Thế tại sao bảo ta dừng tay ? Hay là các người không căm thù Thái Linh Quan ?

Lão lùn khoác tay áo qua một cái rồi ôn tồn đáp:

- Trảo Tam Giả ! Người chớ nên nông cạn mà hiểu lầm chúng ta đấy ! Người nên biết tên Thái Linh Quan mà trên giang hồ hắc được liệt vào hạng "Nhất tăng, nhị cái, tam kiếm khách". Bởi thế hắc có coi người trong hắc đạo chúng mình ra gì đâu !..

Lão có đôi mắt xéch ngược tức là Trảo Tam Giả liền ngắt ngang nói:

- Thế thì ta cho hắc một chưởng để trả cái thâm thù đại hận mà hắc đã giết mất nhị quỷ trong số ngũ "trảo" của ta sao các người cản trở là ý gì ?

Lão lùn cười ha hả nói:

- Thế thì cái chết của hắc xuôi thuyền mát mái quá, chưa đủ để trả mối thâm thù kia ! Phải làm sao cho hắc đau đớn quần quại trước khi chết mới khoái chứ !

Trảo Tam Giả gật đầu mấy cái ra vẻ đắc ý rồi cười ngặt ngoẽo nói:

- Hay ! Hay lắm ! Thế thì tôn huynh thật là cao kiến. Vậy thì ý kiến của tôn huynh nên hành hạ hắc bằng cách nào đây ?

Lão lùn trợn mắt, nghiêng răng kệt kệt nói:

- Theo ý kiến của chúng thì nên chặt đi cánh tay mặt đeo kim hoàn của hắc trước, vì chính cánh tay ấy hắc thường dùng để giết những hắc đạo lão hán của chúng ta !

Nghe nói Trảo Tam Giả mừng rỡ há hốc cái miệng hỏa lò ngửa mặt lên trời cười một chuỗi cười như quỷ lúc nghe rất rùng rợn.

Trảo Tam Giả nói:

- Bích lão đại ! Người chính là một bậc đa mưu, hèn chi trong giang hồ người ta thường truyền tụng "âm tứ tứ tài" hôm nay ta giết hắc rồi sẽ cải tên hắc là "Huyết bích đầu đà Thái oan quỷ"

Vừa dứt lời cả bọn nhe răng cười híp mắt.

Đoạn Trảo Tam Giả thò tay vào túi rút ra một con dao găm tỏa ra hào quang sáng lóe xăm xăm bước tới.

Tất cả đều vỗ tay vỗ đùi cười đắc chí. Chúng nó xem "Kim bích đầu đà Thái Linh Quan" như một con chuột nằm bên miệng mèo mặc cho chúng muốn làm gì cũng được vậy !

Lúc này giờ Thiên Hiệp vẫn còn đứng yên không nhúc nhích, chàng nhìn qua gương mặt của bọn chúng, ai nấy đều có một thân hình ghê tởm chẳng khác gì quỷ dạ xoa, lại có một tâm địa độc ác. Chúng cố sức nghĩ ra đủ mọi cách để hành hạ một kẻ tàn phế cho thỏa mãn lòng muốn dạ thú.

Từ tiếng cười cho đến cử chỉ của bọn chúng, chàng có cảm tưởng bọn này là lũ quỷ ở dưới địa ngục lên dương trần để tác oai tác quái.

Thiên Hiệp quay lại nhìn ân sư của chàng thì thấy người vẫn ngồi nhắm mắt như một nhà sư đang nhập định không biết gì sự việc xung quanh cả.

Lúc đó Trảo Tam Giả đã bước tới trước mặt Thái Linh Quan giờ con dao găm lên cao nói lớn:

- Thái Linh Quan ! Hôm nay ta "Trảo lão tam" muốn xin mi một cánh tay để rửa hận cho bạn bè của ta. Vậy thì sang năm tới vào ngày này tức là ngày giỗ của mi. Nếu mi có oan ức điều gì thì hãy xuống thập điện Diêm Vương mà kêu kiện.

Dứt lời lão toan hạ thủ thì ngoài cửa bỗng có tiếng la lớn:

- Trảo ca ! Hãy coi chừng !

- Á ! Á !..

Nghe nói Trảo Tam Giả liền thụt tay ré lên một tiếng thất thanh rồi nhảy sải ra cửa.

Tại sao thế ?

Bàn tay của Thái Linh Quan đã làm cho bọn hắc đạo tán đởm kinh tâm, đến nỗi nay người bị trọng thương gần chết ngồi đó, mà hấn cũng còn khiếp oai. Khi hấn đưa dao lên trong lòng hấn đã hồi hộp mà lại có người dọa hấn nữa thì làm sao hấn không hấn không hoảng hồn ?

Khi Trảo Tam Giả hoảng hồn nhảy ra cửa thì gặp ngay một phu nhơn có đôi chân mày cạo sát lềm từ ngoài bước vào.

Trảo Tam Giả nhìn phu nhơn cười hi hi run giọng nói:

- Hồ cô nương ! Có phải cô nương đoán biết Thái Linh Quan giả bộ ngồi như chết để chờ cơ hội hạ thủ tôi sao ?

Ngộ hiệp yêu đàn Hồ Mỹ Dung trừng mắt một cái rồi nói:

- Đó là lòng tốt của tôi đấy !

Trảo lão tam như mắc cở với thái độ hèn nhác của mình liền giơ lưỡi dao lên nói:

- Lòng tốt ? Cô nương định hù nhát tôi phải không ?

Lão phu nhơn "hừ" một tiếng và nói:

- Tôi kêu người coi chừng là vì tôi xem Thái Linh Quan chắc chắn có âm mưu gì rồi ! Không biết chừng hấn ngồi im đó rồi đột nhiên ra tay thì nguy hiểm lắm. Nếu người không tin thì cứ việc làm dạn đến thử xem nào !

Trảo Tam Giả nghe bà ta phân trần, lão cảm thấy lạnh mình rón rén liếc nhìn Thái Linh Quan với vẻ mặt sợ hãi.

Lão nói:

- Đúng đấy ! Thằng đầu đà này hấn dám làm vậy lắm chớ chẳng chơi đâu !

Lúc bấy giờ Hàn Sơn nhị lùn và Trảo gia nhị quỷ đều tin lời Hồ Mỵ Dung thối lui ra cửa đứng thủ thế, các luồng nhờn quang đều quét lên mình Thái Linh Quan nhưng không thấy lão cử động chút nào cả.

Hồi lâu, người ta thấy ở ngoài sân đã chạy tới cả mười mấy cao thủ hắc đạo nhưng ai nấy đều lấp ló ngoài cửa không dám vào vì họ đều sợ luồng chuồng phong bất thành linh từ trong đánh ra thì nguy hiểm.

Thiên Hiệp thấy vậy mừng thầm. Chàng rất hãnh diện với cái uy phong của ân sư chàng và chàng cũng hy vọng may ra bọn ác tinh này quá sợ sệt rút lui thì ân sư sẽ thoát khỏi nạn.

Nhưng những tay ma đầu ác quỷ này đâu có thể chịu bỏ qua một cách dễ dàng như thế được ?

Bỗng có người trong số ấy nói lớn:

- Hãy lấy "ám thanh tử" ra !

- Đúng đấy ! Đúng đấy !

Hu.. hu.. hu..hu

Từ ngoài cửa bắn vào vô số ám khí nhắm thẳng thân mình Thái Linh Quan tống tới.

Phịch, phịch, phịch !

Các luồng ám khí đã trúng chỉ dính lên mình Thái Linh Quan nhưng người vẫn không rục rịch.

Lão đại của Hàn Sơn nhị lùn ré lên một tiếng thất thanh hoảng hốt nói:

- Ô ! Chúng ta bị hấn gạt rồi ! Thái Linh Quan đã tự bế huyết đạo, chúng ta đánh ám khí cũng vô ích.

Bỗng có tiếng nói lớn:

- Chưa chắc !

Vụt ! Vụt !

Hai cây "bach hổ đình" từ ngoài cửa phóng vào lẹ như tên.

Phập ! Phập !

Hai binh khí ác hiểm này đã cắm lút vào thái dương huyết của Thái Linh Quan nhưng vẫn không thấy Thái Linh Quan cử động.

Lúc bấy giờ mọi người mới biết rõ lão tất thử đã lâu rồi. Trảo Tam Giả thấy thế nổi giận nói:

- Đây cũng bởi Hồ cô nương hù nhát cho nên ai nấy đều sợ sệt cả.

Đôi má của Hồ Mỹ Dung bỗng đỏ lên ra vẻ khó chịu chu miệng nói:

- Tánh tôi lo xa nên muốn cho các người đề phòng thôi, ai bảo các người sợ sệt làm gì ?

Trảo Tam Giả cau mày "suyt" một cái rồi nói:

- Lão đã chết tám mươi đời mà ai nấy đều sợ rút gân thật xấu hổ quá !

Vừa nói lão vừa nhảy vào cầm con dao găm nhằm chính giữa ngực Thái Linh Quan mà đâm tới.

Thiên Hiệp thấy thủ đoạn tàn ác của hắn, chàng quá nóng lòng quên hẳn sự nguy hiểm, chàng la lớn:

- Hãy khoan !

Vừa hét, chàng vừa nhảy đến trước mặt Thái Linh Quan cản Trảo Tam Giả lại nói:

- Đối với người chết, thì thù hận phải tiêu tan ! Người ta đã chết rồi, sao người còn nhẫn tâm hạ độc thủ ?

Lúc này giờ bọn giang hồ ma đầu tuy cũng thấy Thiên Hiệp đứng đó, nhưng ai nấy đều cho là kẻ trong "Phi Lai sơn trang" đứng xem nên không để ý. Bây giờ chàng lại thành linh nhảy ra cản trở nên ai nấy đều sửng sốt.

Thế công của Trảo Tam Giả đã bị chàng xô bật quá, nên lửa hận của lão bùng lên. Lão thấy Thiên Hiệp là một thằng bé không nghĩa lý gì nên lão trợn đôi mắt tam giác lên nói:

- Tiểu quỷ ! Mi muốn chết sao ?

Thiên Hiệp nghiêng răng nói:

- Đâm một người đã chết rồi thì anh hùng lắm sao ?

- Mi chớ nhiều chuyện ! Hãy tránh ra !

Chàng cười ha hả nói:

- Đâm một người chết không những đã mất thanh danh mà còn tàn nhẫn nữa !

- Tiểu tử ! Mi nên biết rằng từ xưa đến nay ta giết người chưa từng nghĩ đến việc tàn nhẫn hay không. Nếu mi dám chọc tức ta thì mi cũng bị tan xương nát thịt ngay.

Dứt lời lão nhìn vào mặt chàng cười hì hì.

Thiên Hiệp cười khúc khích nói:

- Hễ làm dữ cuối cùng sẽ phải gặp quả báo đó là luật trời đã định tránh sao cho khỏi !

Trảo Tam Giả vươn đôi mày thưa, nhe hai hàm răng lộ sỉ, giờ cao con dao găm lên hết lớn:

- Tiểu tử ! Ta sẽ giết mi đi để coi thử lẽ trời báo ứng ra sao ?

Vụt !

Lưỡi dao loáng ra hào quang khiếp người đâm thẳng đến Thiên Hiệp.

Hai người đứng cách nhau không được hai bước, mà Trảo Tam Giả lại ra tay một cách lạnh lẽo và độc đáo thì Thiên Hiệp khó mà tránh khỏi.

Ngờ đâu sự việc lại xảy ra không phải như mọi người ước đoán. Người ta chỉ thấy Thiên Hiệp loáng một cái thân chàng đã biến ra sau lưng Trảo Tam Giả. Lưỡi dao găm đành phải đâm trong không khí.

Thế đánh bị hụt nên lão mất thăng bằng lão đảo mấy cái cơ hồ ngã chúi xuống đất.

Mấy mươi cao thủ hắc đạo thấy thế, ai nấy đều giật nảy người nhìn sững vào mặt chàng. Họ không ngờ một thằng bé thế kia lại có thủ pháp lạnh lẽo đến thế !

Thiên Hiệp đứng sau lưng Trảo Tam Giả nói lớn:

- Ta với người không thù không oán mà đột nhiên lại hạ độc thủ thế sao ?

Trảo Tam Giả quay lại nắm con dao đứng thủ thế. Lão quá ngạc nhiên, không biết thằng bé này đã dùng thủ pháp gì mà có thể tránh ngọn dao một cách lạnh lẽo quá.

Lão rống lên một tiếng vang cả căn phòng và nói lớn:

- Tiểu tử ! Mi là người hay là quỷ hiện hình hãy nói mau ! Ta quyết sẽ giết mi, nếu ta giết không được mi thì ta sẽ không làm người đấy !

Vừa dứt lời, lão quay lưỡi dao phóng mình lên đánh ra một chiêu "Trực đao huỳnh long" hào quang nhấp nháy như diễm chớp. Cả người lẫn dao quay tròn phóng tới Thiên Hiệp. Thật là một chiêu thế quá rùng rợn.

- o O o -